

и Италия противъ движението на тамшнитѣ народи,—а и едното и другото било би по-лесно у насъ съ нашия народъ, и съ нашето духовенство. Главната задача на нашето духовенство ще бѣде наредата на черковно-духовнитѣ работи, за което ще има силенъ помощникъ властѣта. Инѣкъ би било найдобрѣ или да се изолира съвсѣмъ въ свойтъ висши духовенъ и черковенъ кръгъ и съвсѣмъ да се немѣси въ свѣтскитѣ въпроси и работи,—или пъкъ, което по-вече отговоря на днешното време, на духътъ на нашия народъ, и е въ полза на закоренението на духовниятъ му авторитетъ въ душата на народа,—то, нашето духовенство, да си усвои примѣрътъ на хърватското духовенство, което въ политическитѣ и националнитѣ стремления на народа, въ литературата, въ вѣстникарството, въ по-високитѣ училища, въ академията и въ разнитѣ дружества — или стои на преднитѣ постове или завзема мѣста отъ най почетнитѣ, и въ всичко (съ моралностъ и пожертвования за безбройни народни ползи) стои напредъ и дава примѣръ на всичкии народъ... Истина е че и нашия народъ ще има двѣ партии консервативна и либерална, и че за духовенството ни подържанието на консервативната партия е нѣкакъ примамлива работа, при всичко че безбройни примѣри показватъ, какъ вѣрата и черковата независятъ отъ външната форма на държавитѣ, (разбира се тамъ, дето самото духовенство е умѣло да постигне умно). Но съ тѣкова подържание ще се изложи то на мѣстѣта на либералната, която тоже ще дохожда на властѣта, — а ако остане неутрално, *вѣтъ именно въпроси*, българското духовенство ще ги има и двѣтъ партии за себе, нече нарушава капиталътъ на авторитета си предъ народа, и ще има време, да обръща внимание върху обезсилванието на нагубнитѣ пропаганди. Защото, въ противенъ случай, ако самитѣ пропагандисти се опитатъ да стѣпятъ на чело на народното национално и политическо движение.?. На това трѣба, по моему, нашето духовенство да обръне особено внимание . . .